רחל מרחלת על כל העולם

הבכבוק הלא־נכון בראש הלא־נכון

היתה זו שעת ערב שלווה של יום שלישי, בו נאמר, כזכור, פעמיים כי טוב, והאורחים השלווים בפאב של פרדריקה עסקו בתפיסת שלווה, תוך כדי לגימה שקטה ושיחה אינטלקטואלית, במידה זו או אחרת.

באחת הפינות ישבה חבורה שלווה, שכללה את **נעמי אדווה**, העיתונאית **זיוה יריב**, ידידה **יורם שדה**, וקבוצת אורחים נכבדים מחו"ל — ביניהם שני

אדווה

יהודים יקרים מהפדרציה הציונית של ארצות־הברית, קצין־משטרה בריטי גבוה מתקופת־המנדט, וכדומה.

החבורה היתה במצב־רוח מצויין — בייחוד נעמי, שנהנתה מבקבוק פרטי של ויסקי J. and B. — הוויסקי החביב על ג'יימס־בונד, כזכור לכם — מתנתו הפרטית של סוכן J. and B. בישראל, שישב בחברתה.

אלה היו פני הדברים, כאשר בפינה אחרת של הפאב הופרה השלווה בעקבות חילופי דברים, שהחלו בקול רם, התפתחו

ולארי

לקול רעם. חיש מהר, הפך הפאב הג'נטלמני לסלון קאובויי למהדרין.

השמחה החלה כשאחד האורחים, הצייר־הפסל־ויוצר־התכשיטים הנהדרים **ולארי**, ביקש לשלם את החשבון בצ'ק. המלצר הסביר לו, שנהוג לשלם במזומן. ולארי הסביר למלצר מה הוא חושב על הנוהג הזה. מילה רדפה מילה — ובלי להיכנס לפרטים, ובלי לפרט את הגירסות השונות — המילים התפתחו למהלומות.

המלצרים היכו את ולארי, ולארי היכה את המלצרים, שולחן התרומם ונחת, נשבר לשניים על גב אלמוני — בקיצור, היה שמח.

כל המהומה הזאת התחילה מגיעה, לאט לאט, גם לתשומת ליבה של נעמי אדווה. בתחילה, היא השתדלה לא להתערב, משום שהיא אינה מאלה הנוהגים לדחוף את אפם לעסקיהם של אחרים. אולם, כאשר שני האורחים הנכבדים מהפדרציה תפסו רגליים ונמלטו בבהלה מהמקום — וכאשר יורם שדה חטף בעיטה טועה בבטן — וכאשר כיסא מרחף נחת בקירבה מדאיגה ליד ראשה שלה — החליטה נעמי שיש גבול גם לחופש אי־ההתערבות.

היא שלחה מבט בבקבוק הוויסקי שבידה, ראתה שהוא כמעט ריק, הניפה אותו במומחיות לעבר ראשו של מרכז ההתעניינות, ולארי מיודענו — והנחיתה אותו בעוז על — ראשו החף־מפשע של אחד המלצרים. פיספוס מדהים למדי אצל בעלת יד בטוחה כנעמי — אך שלושת־רבעי בקבוה J. and B. מסוגלים לעשות שמות בכושר הקליעה של הבן־אדם.

גישתה הפסקנית, מכל מקום, חיסלה את התקרית. השקט חזר למעונו, ולארי הלך הביתה, המלצר הלך לתפור את הראש במגן־דויד וחזר לשרת את הלקוחות, תוך שהוא מבקש סליחה מנעמי על שנכנס לקו־האש שלה, וזיוה ויורם התאוששו קצת, והסתלקו להגיש עזרה לפצוע של פיצוץ מועדון־הלילה פיגאל, במרחק כשני קילומטר משם (ראה במדינה, הסלמה במלחמת הכנופיות.)

ורק ולארי נשאר מופתע עדיין גם למחרת בבוקר. „זה מגוחך," אמר, כשהוא מתאושש משנת־הישרים שלו, ורוכס את מכנסיו ביד לא בטוחה עדיין. „להרביץ מכות בגלל 37 ל"י."

הגנרלית חטפה אגרוף מבנה

ביום הרביעי לפני שבועיים נערכה ב־אולם אוהל שם בתל־אביב הצגת־הבכורה של **אמי הגנרלית** בגרמנית.

השחקנית הראשית, **אנה לורה**, המגלמת בהצגה את תפקיד האמא, הופיעה על הבמה כשפניה מכוסות במשקפי שמש ענקיים.

את מי שהתעניין לסיבת המשקפיים, פטרו בטענה שהשחקנית נפלה במדרגות.

אבל הסיפור האמיתי היה שונה:

הגנרלית, מסתבר, התקוטטה עם בנה **הנס הס** — שהוא גם בנה בהצגה. במהלך הריב המשפחתי, צווחה האם לבנה: „טוב שהתגרשתי מאביך — אחרת היו נולדים לי עוד אידיוטים כמוך."

תגובת הבן: הוא היכה את אמו מכות רצח — גם בפרצוף.

וזה לא היה הסוף. ההמשך נערך על הבמה, במהלך ההצגה הקומית: בין רעמי הצחוק של הקהל, המשיכו האם ובנה להטיח אחד בשני, בלחש, קללות עסיסיות במיטב המליצות של השפה הגרמנית.

אף אחד לא נשאר פה?

דסי, ידידתו של השחקן **אברמ'לה מור**, נוסעת לניו־יורק, כדי להופיע בהצגתו של **יונתן כרמון** לחיות עוד קיץ.

אברמ'לה — שסיפר לכל מיודעיו שהוא נפרד מדסי — נוסע גם הוא לניו־יורק, כדי לחזות בהצגת **הרוטשילדים**, מאחר שהוא עומד להיות המחליף של **שמואל רודנסקי** בתפקיד רוטשילד, בהפקה הישראלית של ההצגה.

איזה גורל — אתה רוצה להיפרד מחברה בארץ — ומוצא אותה בניו־יורק.

חיים קשים.

ולב שבור אחר הוא ליבו השבור של **איל גורליצקי**: הוא משאיר בארץ את אשתו **דוריס**, ואת ידידתו **רותי לרמן**.

גם הוא, כדסי, נוסע לניו־יורק לשחק בהצגתו של יונתן כרמון.

מור

חתונת שיפוץ

ביום שישי שעבר נערכה בביתו, בקומה ה־11 בבניין־דירות יפואי, של חביב שמעוני (29), מנהל ירחון־הנשים „את", מסיבת־חתונה.

בשטח הסתובבו, בין היתר, קארין דונסקי, שרית דמיר, ציונה טוכטרמן, בתיה דיסנצ'יק ובעלה, יהונתן גפן ואורי דן, על השולחן היתה עוגת־קרם ענקית, ועליה רשום באותיות מוקצפות: „8 שנים לנישואין". בקיצור — הכל נראה כמסיבה אידיאלית.

ומה הסיפור שמאחורי המסיבה האידיאלית?

הוא כזה: לפני שלוש שנים, נפרדו בני הזוג שמעוני, הורים לשני ילדים קטנים, ולפני שנתיים הם החלו בתהליך גירושין. ועכשיו, הם החליטו לקחת רבורס.

וכמובן שפאולוצ'י ואבי אוהבים עד לב השמיים, ונראים פה ושם שלובי־זרוע, או במכונית הטריומף־ספורט של אבי.

בקיצור, כמו כל זוג אוהבים צעירים.

כריסטינה

אלף נשים על גבר

התעשיין הידוע נסע לרגל עסקיו למזרח הרחוק. ומה עושים במזרח הרחוק? כמובן: הולכים לקבל עיסוי. כן, כך קורים לזה שם.

הוא עבר טיפול שיגרתי של עיסויים וכדומה, והגיע למדור האחרון באפיסת־כוחות. בשלב זה, היה בטוח, שאפילו תופיע לנגד עיניו האשה הנחשקת ביותר עלי אדמות, לא יהיה מסוגל לנקוף אצבע.

„אבל," דיווח הוא לי השבוע, „פתאום נכנסת לחדר צעירה יפאנית יפה מאוד, ובידה צינצנת וקופסה. היא השכיבה אותי במיטה, כיסתה את גופי בפודרה, מתוך הצינצנת — ואחר כך שילחה על גופי אולי 1000 פרפרים קטנים, שהיו בתוך הקופסה. הפרפרים התחילו למצוץ את הבאבקה — ולי היתה הרגשה כאילו 1000 נשים מנשקות כל אבר בגופי.

„אז איך יכולתי שלא להיכנע?"

הסיבה שהחזירה את הרוזנת

אמרתי לכם שזו רק שאלה של זמן. הבטחתי לכם שבסוף אדע את סיבת שיבתה המפתיעה לארץ של הרוזנת **כרים־טינה פאולוצ'י**.

ובכן, הסיבה היא בחור שאטני, נאה מאוד, העונה לשם **אבי יודקובסקי**. הוא סטודנט למשפטים, בנו של רופא, ושותף לדירת־הרווקים המהוללת של **עמי זוסמן**. הוא אמנם לא נתפרסם עד היום כבחור שמסתובב עם יפהפיות זוהרות, אבל כנראה עוד נותרו חברה בארץ העוסקים במלאכתם בציניעה, בהשקט ובביטחה, כמו שאומרים.